

Ombekwaam om tot Christus te komen.

Lezen: Johannes 6: 35-51

Psalmen: vrij in te vullen

Gemeente, de tekstwoorden die we met Gods hulp samen willen overdenken, kunt u vinden in het Evangelie van Johannes, het 6e hoofdstuk, het 44e vers. Johannes 6 vers 44. Daar lezen we het Woord van God als volgt:

Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke.

Niemand zal ooit tot Christus komen, zonder de trekkende, de allesoverwinnende kracht van God de Vader.

Wij schrijven als thema boven de preek van vanmorgen/-middag: **Ombekwaam om tot Christus te komen.**

We letten op twee aandachtspunten, namelijk op:

- 1. De ernst van onze geestelijke toestand**
- 2. De grootheid van Gods barmhartigheid**

Gemeente, uit onze tekst blijkt dat niemand ooit in eigen kracht in staat is om tot Christus te komen. Het komen tot Christus, zo zouden we kunnen zeggen, is het breken met de zonde, is het afstand doen van het vertrouwen op eigen werk, is het vluchten tot Christus in de nood van het leven om verzoening in Zijn bloed, om bedekt te worden met Zijn gerechtigheid. En, zegt onze tekst, niemand, werkelijk *niemand* kan en zal dat doen, tenzij de Vader hem trekke.

Als u zich in gedachten een ogenblik begeeft onder de menigte van mensen, die luisterden naar de woorden van Immanuël, wat is dit dan toch een *vreselijke waarheid!*

Hoor, hoe Hij spreekt.

Hij legt de Schriften uit als nooit tevoren.

Hij leert als Machthebbende en niet als de Schriftgeleerden.

Zijn prediking is *scherp* en veroordelend.

Indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen desgelijks vergaan

Wee u, Chorazin ! wee u Bethsaida ! want zo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben.

Hoe *indringend* is Zijn heenwijzen naar het komende Godsgericht.

En alsdan zullen zij den Zoon des mensen zien, komende in de wolken, met grote kracht en heerlijkheid.

Hoe liefdevol zijn Zijn nodigingen:

Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.

Nooit werden zondaren zo vol liefde genodigd:

Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.

Nooit werd zo'n groot geschenk uit de hemel, de Zoon van God, gelegd aan de voeten van Adamskinderen...

Maar ach, zie Zijn tranen:

Jeruzalem, Jeruzalem ! gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn !

hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkterwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugels; en gijlieden hebt niet gewild.

O, wat een *verschrikkelijke* waarheid. Een Zaligmaker die alles aanbiedt wat Hij heeft, zelfs Zijn leven en Zijn bloed. En... zij weigeren. En... zij willen niet.

Gemeente, kom in gedachten eens wat dichterbij. Denk eens aan uw eigen leven. Uw ambtdragers, door God gezonden, hebben u vol liefde en ijver de Schriften uitgelegd. Soms waren hun woorden scherp en veroordelend. Als zij u in gedachten zagen staan voor het Goddelijke gericht, *kon* het hen niet weerhouden u *indringend* te waarschuwen: indien gij u niet bekeerd, zult ook u vergaan. Hoe *liefdevol* hebben ze u niet gewezen op de Zaligmaker van zondaren. Hoe *vaak* bent u niet indringend genodigd. Christus is u voorgesteld in *al* Zijn heerlijkheid en majesteit, en ook in *al* Zijn zondaarsliefde... En... heeft het uw hart verbroken? Of... bent u gebleven wie u was...?

O, wat een *ernstige* waarheid is dit toch: *tenzij* de Vader een zondaar trekt, zal *niemand* ooit tot Christus komen. We blijven wie we zijn: *vijanden* van het kruis van Christus en *verwoesters* van onze eigen zielen.

Velen *ontkennen* deze waarheid, Je moet *zelf* een *keus* maken voor Jezus. Je moet *zelf* beslissen. *Kies* wie je dienen wilt. Neem Jezus tot je Hulp, neem van Zijn bloed en je ziel is gered... Het is moeilijk, maar het *kan*... Doe wat je kunt, en... Jezus doet de rest.

Gemeente, het is hetzelfde als tegen iemand die niet lopen kan zeggen: kom op, man, doe wat je kunt. Je kunt het best. Uit je rolstoel. Ik zal het sterker zeggen. Het is hetzelfde als tegen een dode zeggen: Sta op uit je graf...! Want deze waarheid, 'Niemand kan tot Mij komen, *tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke*', is het stellige bewijs van onze geestelijke dood en vijandschap. Wat bewijst dit de verschrikkelijke dood, hardheid, blindheid, goddeloosheid van ons natuurlijke hart.

Wij *kunnen* niet komen tot Christus in eigen kracht. Dat is volkomen tegen onze *natuur*, die totaal verworden is door onze zonde. Tegen zijn *Adamsnatuur*. Adam, die God niet wilde volgen en gehoorzamen, maar die God van de troon wilde stoten. *Die* natuur zit diep in ons verankerd, en daarom kan *niemand* tot Christus komen, *tenzij* de Vader hem trekke.

En die verdorven natuur, die diepe weerzin, die diepe vijandschap tegen God en Christus komt op allerlei manier in ons leven openbaar. Onze natuur is *radicaal verdorven*. We hebben geen oog voor Wie God is. Voor Zijn heiligheid, voor Zijn majesteit, voor Zijn genade en barmhartigheid. We *zien* het niet, we *begrijpen* het niet. We hebben er geen *oog* voor, we hebben er geen *oor* voor. En we *willen* het niet zien en horen ook. Ons verstand is duister. Ons geweten is geschonden. Het was zuiver in het Paradijs, maar nu vechten boze lusten en een geschonden geweten in ons binnenste en we verleiden onszelf tot zonde.

En wat is die kracht van onze verdorven natuur, ook na ontvangen genade, *hevig* in ons binnenste. Wat *doet* het ons dwalen en dolen. Wat *verlokt* het ons tot zonde. Wat *maakt* het ons lui in het dienen van de Heere, zorgeloos in het nalaten van onze gebeden. O, *hoe verdorven* is onze natuur: Onbekwaam tot *enig* geestelijk goed en geneigd tot *alle* kwaad.

Wat zegt u daarop?

U zegt: wat moet ik zeggen...?

Geef eens antwoord tussen God en uw hart. Wat is uw antwoord, op dit spreken van God? Want het is Gods Woord! De levende God zegt dat u niet in staat bent om tot Christus te komen, vanwege de doodheid, de hardheid, de blindheid en de goddeloosheid van uw hart! Wat zegt u...?

Ja, is 't zo erg met me...? Ja, maar ik kan zelf toch ook nog wel wat doen? IJverig zijn, godsdienstig, bidden, lezen...

Ja, dat zal waar zijn, maar zegt onze tekst: met alles wat u *denkt* te zijn en *denkt* te hebben, bent u *niet* in staat en *niet* bij machte om tot Christus te komen. Hoewel Hij u vriendelijk nodigt..., en lokt..., en bidt..., en smeekt... U *komt* niet. U *wilt* en *kunt* niet komen!

Wat zegt u?

Ja, dat is waar...

Ik weet dat uit de ervaring van mijn eigen leven.

Het is waar wat David zegt in Psalm 51:

Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen.

Het is waar wat Paulus zegt in Efeze 2: Wij zijn

van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen

Het is waar: *hoe* groot is de hardheid van mijn hart, *hoe* groot is de blindheid van mijn ogen, de doofheid van mijn oren, ja, *hoe* groot is mijn geestelijke dood!

Is dat uw antwoord, als u luistert naar de tekst van vanmorgen/-middag? *Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke?*

Wat zegt u dan? *Ja, Heere, ik geloof het. U hebt gelijk.*

Dat is toch het *eerste* dat de Geest van de Vader werkt in het hart van een dode zondaar.

De Geest is het die levend maakt. De Geest is het, Die de ogen opent. Dan zien we voor het eerst onze dood en vijandschap. Dan zeggen we: Ja, Heere, het is waar. Zo erg is het met mij gesteld. U hebt gelijk.

Kom, kinderen van God in ons midden, wees eens eerlijk. Bent u door God gevonden als een *goed* mens, of als een *slecht* mens? Bent u gevonden als een vrome *kerkganger* of als een *goddeloze*? Als een *eerlijk* mens, of als een *leugenaar*?

Als een mens met een zuiver geweten, of als een overspeler, als een moordenaar, als een dronkaard? Als de allerslechtste? Als de grootste van de *zondaren*, toch?

Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke.

Is dit geen *troost*? Geven deze woorden geen *hoop*? Nee, *niet* aan zelfverzekerde, goede mensen, die in eigen kracht tot God denken te kunnen gaan. Want deze woorden wijzen ons met priemende vingers naar de diepte van onze onmogelijkheid, naar de ernst van onze verlorenheid, waar we ons leven lang, ons diep, diep voor moeten schamen.

Maar is dit geen *troost*? Voor arme *zondaren*? Geven deze woorden geen *hoop*? Aan *roepende, uitziende* zielen?

Gloort er voor u geen *hoop* in deze woorden, als gezegd wordt: Niemand kan tot Christus komen... En ja, we weten het, we erkennen het, we voelen het... Alles in ons verzet zich daartegen, tegen Christus, tegen vrije genade. De schuld drukt ons naar beneden, maar we *willen* onze eigen gerechtigheid *niet* opgeven en ons verlaten op vrije genade alleen. *Vijanden* zijn we van God en *vijanden* van genade.

En we zeggen: *Amen, Heere, het is waar.* Niemand kan tot U komen in eigen kracht.

Maar er gloort *toch* hoop in deze woorden. Hoop voor arme, verloren zondaren. Voor mensen die God zoeken, en hoe langer hoe meer voelen, dat er *niets* in *hen* is, wat hen ooit tot God brengen zal.

Er gloort toch hoop. Wij hadden het verdiend dat er een *punt* zou staan achter deze woorden. Niemand kan tot Mij komen. *Punt. Uit.* Voor eeuwig en altijd. *Uitgesloten.*

Maar er staat geen punt. Er volgt een Goddelijk ‘maar’, een Goddelijk ‘*tenzij*’.

Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke.
Dat brengt ons bij ons tweede aandachtspunt:

2. De grootheid van Gods barmhartigheid

Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke.

Er is een Goddelijk *tenzij*, een Goddelijk *maar*!

Niemand kan tot Mij komen, *tenzij* hij of zij... zijn uiterste best doet

Niemand kan tot Mij komen, *tenzij* hij of zij... breekt met de zonde

Niemand kan tot Mij komen, *tenzij* hij of zij... hartelijk berouw toont

Niemand kan tot Mij komen, *tenzij* hij of zij... de nodiging van het Evangelie hoort en volgt.

Nee! Nee! *Niets* van dit alles. De *mens* wordt niet genoemd. De mens wordt hier *uitgesloten* en *buitengesloten*.

Wie is hier aan het woord?

Wie wordt hier gezegd iets te doen? God *alleen*. De Geest is het Die levend maakt.

Hier gaat het over *niets* anders dan over *vrije* genade, over *soevereine* genade.

U zegt: als *dat* echt zo is, dan kan ik dus *niets* doen...?

U hebt *gelijk*. U kunt niet *kiezen*, u kunt niet *komen*.

Zo staat het hier, en *zo is* het ook.

U kunt niets, maar *God* kan alles. Wat bij de mensen *onmogelijk* is, is *mogelijk* bij God.

Eén woord, en het is genoeg.

Kijk maar naar Zacheus. Hij heeft zonder twijfel veel gehoord over de Zaligmaker. Toch heeft *niets* hem tot het besluit gebracht om afstand te doen van zijn geluk en van zijn geld.

Hij is nieuwsgierig, dat wel. Hij heeft ongetwijfeld veel van Jezus gehoord.

Maar *komen* tot Jezus? Jezus volgen? Geen *denken* aan.

Maar...! Dat is het Goddelijke ‘maar’, het Goddelijke ‘*tenzij*’: Jezus komt tot hem!

Eén woord is genoeg. Zijn ziel leeft, zijn hart smelt, zijn ogen gaan open, zijn oren horen, en zijn voeten snellen zich om Jezus te volgen.

Eén woord, en het is genoeg voor Zacheus.

Kijk maar naar Levi. Hij zit in het tolhuis. Hij heeft ongetwijfeld veel van Jezus gehoord. Misschien heeft hij wel *geluisterd* naar Zijn liefdevolle woorden, waarmee Hij de menigte toesprak op de oever van het meer van Galilea. Misschien heeft hij wel *gezien* dat Jezus wonderen deed, zieken genas.

Maar *komen* tot Jezus? Jezus volgen? Geen *denken* aan.

Maar...! Dat is het Goddelijke ‘maar’, het Goddelijke ‘*tenzij*’: Jezus komt tot hem!

Volg Mij! En hij staat op en volgt Hem. *Eén* woord is genoeg. Zijn ziel leeft, zijn hart smelt, zijn ogen gaan open, zijn oren horen, en zijn voeten snellen zich om Jezus te volgen.

Eén woord, en het is genoeg voor Levi.

Maar laten we niet alleen naar anderen kijken. Kijk eens naar uzelf, gemeente.

Terwijl we u toespreken, beseffen we, dat we geen woorden hebben die overtuigen. Onze argumenten baten niet, onze woorden treffen geen doel. *Tenzij! Tenzij* God een van onze woorden als een nietig middel wil gebruiken om met Goddelijke kracht te spreken in uw hart. *Eén* woord is genoeg! *Eén* woord van de Allerhoogste. Uw hart zal smelten, uw ziel zal leven, uw ogen zullen open gaan, uw oren zullen horen, en uw voeten zullen Hem volgen!

Oude broeder of zuster. Jarenlang zit u al onder het Woord. Het plekje waarop u zit, (kijk straks maar eens, als u opgestaan bent), uw plekje is -als u goed kijkt- een beetje uitgesleten. Een stille getuige van Gods welmenendheid. Hij heeft geen lust in uw dood. Een stille getuige van uw geestelijke dood en hardnekkige verzet. U *kunt* en *wilt* niet komen. Maar wanhoop *niet*!

Roep in deze uw laatste dagen tot de hemel: O, Heere, maak me levend. O, Geest van God, maak mijn dode ziel levend. O, Heere, *één* woord. *Eén* woord van U, en het is genoeg. En mijn harde hart, mijn verharde ziel zal smelten voor U. Mijn hart zal leven, mijn ogen zullen zien, mijn oren zullen horen, mijn stramme benen zullen U volgen, en mijn verzwakte stem zal U al de eer geven.

Vijftigers, veertigers. U bent over de helft... En de tweede helft van uw leven is sneller voorbij dan u zou wensen... Kijk eens terug. Het is *waar* toch, *bewijst* uw leven het niet, dat niemand in *staat* is om in eigen kracht tot Christus te komen?

Als u niet gekomen bent, in al die jaren die vervlogen zijn, dan is het van tweeën *één*: of u *kon* niet komen, of u *wilde* niet komen. En de Schrift zegt dat het alle twee even waar is.

Nu kunt u berusten en wachten... Wachten tot ook de tweede helft van uw leven voorbij gesnelde is... Maar is dat niet hoogst onverstandig en levensgevaarlijk? En als u dan bedenkt dat God slechts *één* woord nodig heeft, om u te trekken uit uw duisternis, tot Zijn wonderbaar licht... Wordt het dan niet de hoogste tijd voor u om te roepen? Om te smeken:

O, Heere, maak me levend. O, Geest van God, maak mijn dode ziel levend. O, Heere, *één* woord en uw knecht, uw dienstmaagd zal leven! *Eén* woord, Heere, en mijn hart dat als maar harder wordt, zal voor u buigen!

Is de Heere het niet waard, en is uw kostbare ziel het niet waard, dat u in deze tweede levenshelft uw stem tot de hemel laat opgaan en roept: O, Heere, naar Uw vrij en soeverein welbehagen, ik heb geen recht, maar *één* woord, Heere, en ik zal leven!

Als u zo roept, zal zonder twijfel blijken dat God een welbehagen heeft in het geroep van zondaren!

Twintigers, dertigers, je tijd vliegt. Je carrière blinkt... en zinkt... Je leven is in een zucht voorbij... Je denkt aan alles, maar je vergeet *één* ding. Binnen 70 jaar sta je, heel persoonlijk... voor God. Onvermijdelijk...

Als je doorgaat zonder God, ben je over 70 jaar, maar misschien wel veel eerder, in de hel...

Dan zal het echoën in je hart en in je oor, dan zullen je collega's je vol verwijt toeroepen, dan zal de duivel het in je oor sissen: *Eén* woord was genoeg geweest, maar je hebt het niet *gezocht*..., niet *gevraagd*..., niet *gewild*...

Je zegt, zalig worden is moeilijk. Ik kan het met mijn verstand allemaal niet volgen. God *roept* me, terwijl Hij zegt dat ik *dood* ben. Ik *moet* tot Hem gaan, en ik *kan* niet gaan.

Ik daar met mijn verstand niet bij.

Beste vriend, als jij daar staat over 70 jaar, of over 50 jaar, of... volgend jaar..., of morgen..., of straks... denk je, dat je dat dan *ook* zult zeggen: Luister eens, Heere, ik snap het allemaal niet...?

Dat je dat denkt en tegen *mij* zegt, kan ik begrijpen, maar *wat* ga je *doen*, als je staat (denk het toch eens in), voor de troon van de Almachtige, omringd door miljoenen engelen...? Hun zwaarden blinken vanwege het licht dat straalt van de troon... Een ogenblik kijk je nog om je heen, je vrienden, je collega's, je medegemeenteleden, je man, je vrouw, je kinderen, je ouders, maar dan opeens klinkt je *naam*...! Waar de engelen hun halleluja's lieten weerklinken, terwijl hun gouden harpen ruisten, is het plotseling *stil*...

Je staat voor de troon van de Almachtige.

Je staat oog in oog met... het Lam...

Zijn vriendelijke stem zwijgt. Zijn ogen flikkeren als een fonkelend zwaard, in welks licht de zwaarden van de engelen verbleken. Toorn bliksemt uit de ogen van het Lam...

Daar sta je... Daar sta jij... 'Heere ..., ik, ik... *begrijp het niet... U riep me wel, maar ik kon toch niet komen, dat zei U toch ook...?*'

Denk je het echt...? Zul je zoveel moed hebben...?

Weet je *wat* je moet doen. Je moet de *moed* hebben om vandaag al dat geredeneer van dat verstandige mens *op te geven*! Je wilt geloven wat je kunt beredeneren. Maar het wordt tijd dat je gaat geloven dat je maar een *mens* bent met een *heel beperkt* verstand. Een mens die geneigd is om *zichzelf* te geloven, in plaats van *God*.

Degene die geschapen *is*, gelooft *zichzelf* meer dan Degene die Hem geschapen *heeft*. Als er *iets* is, dat strijdt met jouw gezonde verstand, dan is het *dat*!

Houd op met die *dwaasheid* en zeg: Heere, ik begrijp het niet. Dat ligt aan mij. Maar, voor dat het te laat is, voor dat het morgen is: O, Heere, maak me levend. O, Geest van God, maak mijn dode ziel levend. O, Heere, *één* woord. *Eén* woord en mijn dode ziel zal leven, mijn harde hart zal breken, en ik zal U volgen en al mijn krachten aan U geven.

Jongelui, kinderen, kleuters. Ja, tegen jullie wil ik het vooral zeggen. Hoe *oud* ben je eigenlijk? Drie..., vier...? Fijn dat je in de kerk bent. Luister eens even goed.

De Heere is *heel* erg sterk. Hij kan *alles*.

Hij zei: Er zij licht. Het was donker, maar *toen* werd het licht.

Hij zei: Nu zijn er dieren. Eerst waren ze er niet, maar toen God het zei, *toen* werden ze geschapen.

Eén woord van de Heere was genoeg.

Luister eens goed: Je hebt een nieuw hart nodig, dat van de Heere houdt.

Je kunt het *zelf* niet maken. Je bent door de zonde van je slechte hart weggegaan van God, en je *kunt* en *wilt* niet teruggaan. Maar: *Eén* woord van de Heere is echt genoeg!

Als Hij zegt: *Leven!* En dan *is* er echt leven! Dan wil je niet meer zonder de Heere leven.

Als Hij zegt: *Licht!* En dan *is* het echt licht! Dan zie je wat je doet, dan zie je wie je bent, Wie de Heere is, Wie de Heere Jezus is!

Als Hij zegt: *Liefde!* En dan *is* er echt liefde in je hart tot God! Dan zing je met heel je hart: God heb ik lief, want die getrouwe Heer' hoort mijn stem, mijn smekingen, mijn klagen!

Hé, hoor je dat *goed*?

Dat moet je doen: je stem laten horen, smeken, dat wil zeggen: vragen!, klagen, dat wil zeggen dat je misschien wel met een traan in je oog of in je hartje zegt: Heere, alstublieft, *één* woord...? Doet U het toch alstublieft, zegt U het toch alstublieft, Heere, dat ene woord tegen mijn hart, dan wordt het nieuw, dan gaat het leven!

Nu, *vandaag* is het de *allerbeste tijd* om dat aan de Heere God te vragen. Want je *weet* niet of je morgen nog leeft. *Vandaag* mag je vragen, *vandaag* mag je zoeken, *vandaag* wil de Heere slechte en boze harten van kleine kinderen levend en nieuw maken.

Wat moet je dan vragen aan de Heere? Dit: O, Heere, maak mijn hart levend. O, Heere, maak mijn dode hart levend. Geef me een nieuw hart. Heere, U bent zo sterk... *één* woord is

genoegd. U kunt het, Heere... doet U het alstublieft uit genade. Dat wil zeggen: ik heb het *niet* verdiend, het komt *alleen* bij U vandaan.

Dat ene woord in die preek, dat was genoeg voor u.

Het was zo rustig in uw leven, maar er kwam *onrust*.

U leefde zo rustig door, met alles wat u had, maar ineens kwam alles in een ander *licht* te staan.

In het licht van alles wat *voorbij* gaat, in het licht van de *eeuwigheid*.

Zo kon u niet verder, zo kon u niet verder leven.

De *schrik* sloeg u om het hart, als u dacht aan de grote eeuwigheid, als u dacht aan uw verloren leven. Ontwaakt uit uw dodelijke rust...

U zegt, zo is mijn moeder of vader ook bekeerd. Zo begon het. Dat is ongetwijfeld waar, maar pas op! Uw situatie is niet *ongevaarlijk!* Velen zijn *wakker* geworden uit hun dodelijke rust, zijn *verschrikt* geworden voor het komende gericht, hebben zelfs iets *gezien* van de noodzaak van een zaligmaker voor hun zonden. Sommigen zijn *verlicht* geweest, hebben hemelse gaven geproefd, maar... zijn afvallig geworden. Anderen hebben, zoals de Israëlieten, het manna gegeten in de woestijn, ze hebben uit de steenrots gedronken, maar... zijn toch omgekomen.

Pas op, dat u niet gaat *rusten* op iets *buiten* Christus.

Pas op, dat u niet opnieuw in *slaap* valt, zonder dat u tot *Christus* getrokken bent.

Pas op, uw hart zal harder zijn dan dat het ooit tevoren geweest is.

Het gaat er het leven van ons allemaal om, dat we tot de *Heere Jezus Christus* getrokken worden. En onze tekst zegt, dat kan *alleen* door het werk van de Vader, Die werkt (zo blijkt uit dit en uit andere Bijbelgedeelten) door het werk van de Heilige Geest.

Hoe kunnen we nu *weten*, of we dat werk van de Vader, dat werk van de Heilige Geest *kennen* in ons hart?

Wel, onze tekst laat dat duidelijk zien. Het werk van de Vader, het werk van de Geest is het trekken van een zondaar *tot Christus*. Het werk van God in het leven van de Zijnen, heeft een *doel*. Heeft maar *één* doel. Dat doel is: de heerlijkheid, de verheerlijking van Gods Eniggeliefde Zoon: Christus Jezus.

Maar wat *verzet* ons natuurlijke hart zich daartegen. Dat trekken tot Christus betekent immers *afstand* doen van de zonde, van alle zonden. Het betekent een hartelijk, een doorleefd berouw in het hart om zoveel kwaad, bedreven tegen God, gedaan tegen een goeddoend God.

Dat trekken tot Christus betekent ook *afstand* doen van alles waar we nog op hoopten buiten Christus: onze bekering, onze levensverandering, onze liefde, onze tranen. We raken alles kwijt. Het wordt ons in liefde uit handen geslagen. Zodat er niets anders overblijft dan een arm *zondaar*, een *vijand* van God.

Zulke mensen, zondaren, vijanden, worden ondanks al hun verzet, uit enkele goedheid en vrijwillige liefde door de Vader tot Christus getrokken.

Ziet toch het wonderlijke gemeente, in het bijzonder u die uit ervaring weet waar het over gaat, het *wonderlijke* van dat eenzijdige handelen van God.

Want als u iets kent van uw zonde voor God, van uw liefde tot uw eigen werken en vermeende goedheid, en van uw vijandschap tegen vrije genade, dan is het toch een onbegrijpelijk wonder dat God *zulke* zondaren wil trekken? Dat Hij *zulke*, *onwillige* en *onmachtige* vijanden door een wonderlijk werk van genade trekt naar de voeten van Christus? Zo vervult God door het onweerstaanbare werk van de Heilige Geest Zijn eeuwige raad en verkiezend welbehagen. Zo verheerlijkt Hij Christus. Zo verheerlijkt God Zichzelf. In het

zalig maken van zondaren. *Vijanden* worden met God verzoend, uit enkele, *eenzijdige* liefde, uit *vrije genade*.

Wat een wonderlijk, Goddelijk werk is toch dat trekken van zondaren, door de Vader, tot aan de voeten van Christus.

Dat trekken houdt in een richten van de *ogen*. Als verloren zondaren, in de doorleefde ellende van hun zondige hart, iets gaan zien van de schoonheid, van de begeerlijkheid, van de onmisbaarheid van Christus.

Ik zie geen weg, maar de *Geest* richt mijn ogen op de Weg die gebaad is door Christus. Hij is gekomen om vijanden met God te verzoenen. Hij is *Zelf* de Weg, de enige Weg.

Wat gloort er *hoop* aan het einde van de nacht, als er een straal van licht valt op de Middelaar. Wat brengt dat *zien* van de schoonheid, van de begeerlijkheid, van de onmisbaarheid van Christus, het hart van roepende zondaren in beweging. O, wat gaat onze ziel verlangen naar *Hem*, als de Geest de ogen richt op de Gezondene door de Vader. Het is de Heilige Geest die *trekt* aan het hart van uitzierende zondaren, Die het hart van zulke zondaren steeds dichter *naar Christus toe* trekt.

Is dat ons werk? Nee, dat is het werk van de Geest. Hij wekt doden op. Hij werkt berouw over de zonde in het hart. *Hij* richt de ogen op Christus. Dat is *Zijn werk* alleen.

Wat een blijde hoop en verwachting doorstroomt de ziel, die voor het eerst tot Christus getrokken wordt. Wat wordt Christus *alles* voor zo iemand. O, dat ik Hem *kennen* mocht. O, dat ik weten zou, dat Hij de mijne zou zijn, ik de Zijne.

Zo richt de Geest de ogen. En ook de *voeten*. Om met de nood van het leven *tot Hem* te gaan. Kunnen zondaren dan gaan *in eigen kracht*? Blijft hun hart dan niet *vol verzet* tegen een Zaligmaker, Die een volkomen Zaligmaker wil zijn?

Ja, hun hart *blijft* vol van verzet. Maar de Geest *breekt* het in liefde. En onwillige zondaren, die niet *kunnen en willen*, worden uiteindelijk van de grond gepakt... *en gedragen*.

Bent u al *gedragen* tot Christus? Ben *jij* al gedragen?

Ben jij zo al *gedragen* tot de Heere Jezus?

Die trekking door de Geest van de Vader wordt alleen maar sterker. De Vader heeft immers maar *één* doel: zondaren moeten *tot Christus* gebracht worden.

Tot het moment komt, door de kracht van de Geest, dat ons verzet *breekt*. Ons *hart* breekt...

Is *uw* hart, dat vol verzet is, al eens *gebroken*?

Is *jouw* hart, vol van verzet tegen vrije genade, al eens *gebroken*?

Wat wordt het verlangen *dan* sterk, wat wordt het wonder *dan* groot. Getrokken met koorden van zondaarsliefde...

Hoe schittert Zijn liefdevol oog in de ogen van verloren zondaren!

Hoe verbreekt Zijn liefde ons hart! Als Hij ons toeroept: Ik wil staan in Uw plaats.

Hoe strekken we onze onbekwame handen uit, terwijl we door de Geest *gedragen* worden, *reikhalzend*, naar deze Zaligmaker. Hij gaf Zijn leven, Zijn bloed, Hij gaf *alles* voor doodschuldige zondaren.

Ja, ik geloof, ook... voor... mij...

O, Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp!

Het is de Geest van de Vader Die uiteindelijk verloren zondaren *neerlegt* in de armen van Christus. En we *vallen* in de armen van *Hem*, Die ons *vol* liefde omhelst. En we omhelzen *Hem*. En ondertussen kunnen we wel uitjubelen: *Gij* (*Gij!*) hebt mijn ziel liefelijk omhelst en

al mijn zonden achter Uw rug geworpen! *Gij* hebt mijn rechterhand gevat. Ik wilde niet, maar *U* hebt me geleid en *U* hebt me gebracht tot deze plaats.

Bent *u*, o verloren en roepende zondaar, al in de *armen* gevallen van de Zaligmaker?

Bent *u*, o arme bedelaar, al gelegd in de *armen* van Hem die armen met goederen vervult?

O, rust toch niet! Rust toch niet voordat u *in Christus* geborgen bent.

Als er *één* plaats is waar de zonde diep gevoeld en doorleefd wordt, dan is het *daar*. Aan de voeten van de Zaligmaker. Zacharia heeft er van geprofeteerd:

Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden (hoort u: het is het werk van Gods Geest); en zij zullen Mij (God) aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem (over Christus) rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.

Daar, wordt onze klacht het bitterst. Mijn zonden kostten Hem het leven.

Daar, wordt ons blijdschap het grootst. Zijn dood bracht mij het leven

Daar zingen wij in *God* verblijd, aan *Hem* gewijd, van 's Heeren wegen.

Daar zingt ons hart de *lof* van Christus, de *roem* van de Vader, de *genade* van de Heilige Geest.

Daar juicht ons hart en loopt onze mond over, van...? Van die eenzijdige liefde van Goddelijk, onverdiend welbehagen.

Gij (o, Christus) *zijt* veel *schoner* dan de mensenkinderen; *genade* is *uitgestort* in Uw lippen

Het is mij goed nabij God te wezen. Wie heb ik nevens *U* omhoog, wat zou mijn hart, wat zou mijn oog op aarde nevens *U* toch lusten?

Ik... zal *U hartelijk* liefhebben, Heere, mijn sterkte....

Ja..., *was* dat maar zo...

Maar het is anders. *Mijn* onbezweken trouw, zegt God, zal *nooit* uw val gedogen.

Ik.. zal nooit meer dwalen, Heere...

Ja..., *was* dat maar zo...

Maar het is anders. Wat dolen we vaak als een verloren schaap, dat onbedacht zijn Herder heeft verloren. En hoe vaak blijkt het niet, in het leven van hen die God vrezen, dat ze niet *één* keer, maar steeds weer opgezocht moeten worden.

Steeds *weer* moeten we *opgeraapt* worden in onze dodigheid.

Steeds *weer* moeten we *terug gebracht* worden vanuit onze liefdeloosheid, vanuit onze biddeloosheid.

Steeds *weer* moeten we *terug gedragen* worden naar Hem, die (Gode zij dank!) het verlorene blijft zoeken.

Als de Geest van de Vader en de Zoon ons zou *loslaten*, dan was het *kwijt*. Maar het is het eenzijdige werk van God om zondaren (want dat *zijn* en *blijven* we) te trekken, uit de dood, tot het leven. Uit de donkerheid tot het licht. Niet *één* keer alleen, maar ook steeds weer opnieuw.

Waarom? Opdat er uiteindelijk *niets van ons* zou overblijven, en opdat de eer en de heerlijkheid *voor Christus* zou zijn. Dat is het *doel* van het werk van de Heilige Geest, dat is het *doel* van de Vader, die zondaren tot Christus trekt.

Dat legt ons in dit leven de blijvende bede op onze lippen: *Trek me, Heere, dan wij zullen U nalopen.*

Dat is een blijvende bede, in de blijvende worsteling tegen ons eigen zondige hart, en tegen de duivel en de wereld, die ons verlokken en aanvallen.

Een blijvende strijd, totdat wij, die ooit als zondaars tot Christus gedragen werden, ten laatste (zegt de bekende Thomas Boston) nogmaals *gedragen* zullen worden.

We zullen, zegt hij, door de doodsrivier *gedragen worden, op de rug van de Middelaar.*

Zo zullen wij, terwijl de wateren voor Zijn voeten verdrogen, Immanuëls land binnengaan.

Op Zijn rug.

Hij zal de dood, ook onze dood, verslinden tot overwinning.

En dan zingen wij, storeloos, ziende op het *Lam*, in *God* verblijd, met onuitsprekelijke dank vanwege het wonderlijke werk van Gods Eeuwige *Geest*, tot in alle eeuwigheid:

Gode zij dank, voor Zijn onuitsprekelijke Gave.

Gode zij dank, voor Zijn Christus.

Drie-Enig God, U zij alle eer!

AMEN

© J. IJsselstein
Bali (Indonesië), 2011